

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 374

гр. Стара Загора, 11.03.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на единадесети март през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Мариана М. Мавродиева
Веселина К. Мишова

като разгледа докладваното от Пламен Ст. Златев Въззивно частно гражданско дело № 20255500500406 по описа за 2025 година

Производството е по реда на чл.278 във вр. с чл. 248, ал. 3 от ГПК и чл.8 и 9 от ЗДДС.

Делото е било образувано по частна жалба вх.№ 13022/25.04.2025г. от „К.“- ЕАД, гр.С., ЕИК *** против Определение № 929/28.03.2025г., постановено по гр.д.№ 4081/2024г. по описа на РС- Ст.Загора, с което е била оставена без уважение молбата от заявителя за изменение на Решение № 146/19.02.2025г. в частта му за разноските. Частният жалбоподател твърди, че обжалваното Определение било неправилно и излага съображения за това. Моли въззивния съд, като вземе предвид изложеното, да отмени атакуваното Определение и да уважи молбата му по чл.248 от ГПК за изменение на Решението по същото дело в частта за разноските, със законните последици.

В срока за писмен Отговор на частната жалба такъв е подаден от А. С. Х., с който ч.жалба се оспорва, като неоснователна и недоказана. Изложени са подробни съображения, че присъденото адвокатско възнаграждение е съобразено с фактическата и правна сложност на делото, при правилно прилагане на критериите за определяне на справедливо адвокатско възнаграждение, изведени в съдебната практика на СЕС, и намерили отражение в Наредбата за възнагражденията за адвокатска работа /НВАР/, използвана от съда като критерий при определяне на адвокатското възнаграждение. Претендира се потвърждаването на обжалваният съдебен акт, със законните последици.

Старозагорският окръжен съд, като взе предвид относимите с оглед характера на настоящото производство оплаквания в ч.жалба, както и подадения писмен отговор против нея, като се съобрази със събраните по делото писмени доказателства и с приложимите по казуса материалноправни

и процесуални норми, прие за установено от фактическа страна следното:

Видно от Решение рег.№ 146/19.02.2025г., постановено по приключеното гр.д.№ 4081/2024г. по описа на РС- Ст.Загора, по иска на А. С. Х. против „К.“ ЕАД, ответникът е бил осъден да заплати на ищцата сумата от 150 лв. за платена от него ДТ и възнаграждение за вещо лице, както и на адв. М. М. от АК- Ст.Загора адвокатско възнаграждение общо в размер на 1 260, 97лв., за процесуално представителство на ищцата по делото.

Съгласно Молба рег.№ 8888/19.03.2025г. от „К.“- ЕАД, гр.С. е поискано да се измени постановеното по делото Решение в частта му за разноските, като се присъди един адвокатски хонорар за водене на настоящото производство в размер на общо 400 лв. без вкл. 20 % ДДС, като излагат своите фактически и правни съображения в тази насока.

При така установеното, настоящият състав на въззивната инстанция от правна страна приема следното:

Частната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна по делото, в изискуемата се писмена форма и в законоустановения срок за това, поради което въззивният съд следва да се произнесе по метарилноправното оплакване, с което е бил своевременно и надлежно сезиран, в кръга на своята законова компетентност.

Разгледана по същество частната жалба се преценява от въззивния съд за неоснователна и недоказана, тъй като в случая, за да остави без уважение подадената молба първоинстанционният РС е приел, че в мотивите на съдебното решение изрично е било посочено, че ищецът претендира разноски, които съобразно изхода от спора следва да му се присъдят. Разноски в първоинстанционното производство в полза на ищеца се дължат по общото правило на чл. 78, ал.1 от ГПК и ответникът/ч.жалбоподател/ не би могъл да се ползва от изключението на чл.78, ал.2 от ГПК, тъй като не са кумулативно налице двете законоустановени предпоставки на горната разпоредба - ответникът да не е станал повод с поведението си за завеждане на делото и да е признал иска. В настоящия конкретен случай ответникът е дал повод за завеждане на делото, макар впоследствие да е признал иска, поради което следва да понесе направените по делото разноски от ищцовата страна. По отношение искането за редуциране размера на присъденото възнаграждение от 1 260, 97 лв. с ДДС- тъй като в случая след постановеното решение на СЕС от 25.01.2024г. по дело № С-438/2022г. съдебната практика е еднозначна, константна и категорична, че размерите на адвокатските възнаграждения посочени Наредба № 1/2004г. за МРАВ/ сега Наредба № 1/09.07.2004г. за възнаграждения за адвокатска работа - Загл. изм. ДВ бр.14/2025г./, нямат за съда задължителен характер и обвързваща сила за адвокатската работа, а единствено и само могат да служат за някакъв общ ориентир. В случая, присъденото адвокатско възнаграждение е съответно на положения по обем, сложност и продължителност адвокатски труд и клони към минимума, предвиден с оглед на материалния интерес по делото. Участието на пълномощника - адвокат на ищеца по делото е било активно и пълноценно,

като своевременно са подавани съответните молби по движението на делото. Още повече, че като краен резултат искът е бил изцяло уважен, което означава също така ефективна адвокатска защита и съдействие за страната /ищеца/ от пълномощника й- адв.М. от АК- Ст.Загора. РС е определил възнаграждението с включен 20 % ДДС при спазване на задължителната за националните юрисдикции практика на СЕС, обективизирана в решение от 23.10.2025 г. по дело С-744/23, съгласно която в хипотезата на чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата/ЗАдв./ присъждането на определеното от съда адвокатско възнаграждение представлява облагаема доставка на услуга по смисъла българския ЗДДС.

Въззивният съд констатира, че не са налице сочените от ч.жалбоподател пороци на атакуваното Определение.

Поради всички гореизложено ОС - Ст.Загора намира, че ч.жалба се явява изцяло неоснователна и недоказана, че атакуваното с нея първоинстанционно Определение от з.з. е напълно обосновано, законосъобразно и правилно, поради което то ще следва да се потвърди изцяло, ведно със законните последици от това.

В конкретният казус въззивният съд напълно споделя мотивите на първоинстанционния съд, изложени към обжалваното определение и на основание чл.272 от ГПК изцяло препраща към тях.

Въззивното съдебно Определение е окончателно и не подлежи на понататъшно обжалване пред по-горестоящ съд.

Ето защо мотивиран от гореизложените фактически и правни съображения и на осн. чл.248, ал.3 от ГПК във вр. с чл.8 и 9 от ЗДДС, въззивният ОС- Ст.Загора

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Определение № 929/28.03.2025г. по гр.д.№ 4081/2024г. по описа на РС- гр.Стара Загора.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____